

วิเคราะห์องค์ประกอบความผิดฐานรับขางโจร

2.1 วิเคราะห์องค์ประกอบความผิดฐานรับขางโจรในกฎหมายต่างประเทศ

ผู้เขียนขอยกบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดฐานรับขางโจร ตามที่ปรากฏในกฎหมายของประเทศต่าง ๆ ที่น่าสนใจ เช่น สหราชอาณาจักร (อังกฤษ) นอร์เวย์ สวีเดน เยอรมัน กรีซ จีนไต้หวัน และญี่ปุ่น มาศึกษาเปรียบเทียบพอสังเขป ดังต่อไปนี้

1. พระราชบัญญัติการโจรกรรม ค.ศ. 1968 (The Theft Act, 1968)¹
แห่งสหราชอาณาจักร (อังกฤษ) ซึ่งบัญญัติไว้หลายมาตรา ตัวอย่าง เช่น

มาตรา 22 มีเนื้อความว่า

"(1) ผู้ซึ่งจัดการของโจรคือ ผู้ที่มีส่วนในการขโมย แสร้งหรือเชื่อใจว่า
ผดงนั้นเป็นของโจรและ โดยทุจริตรับของนั้นไว้ หรือยอมรับ หรือช่วยเหลือในการเก็บมา
เอาไป ยักย้ายถ่ายเท หรือว่าหนาย หรือกระทำการใดโดยผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น จัดการ
ใด ๆ ให้เกิดการกระทำเช่นนั้นโดยตนเอง

¹ ผู้สนใจรายละเอียดโปรดดู J.C. Smith, The Law of Theft fourth edition. (London : Butterworths, 1979)

(2) ผู้ซึ่งมีความผิดฐานจัดการของโจร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 14 ปี¹

มาตรา 34(2) (b) มีเนื้อความว่า

คำว่า " goods " เว้นแต่จะได้อรรถาธิบายไว้โดยกฎหมาย ให้หมาย
 ความ รวมทั้งเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดที่กระทำความผิด เว้นแต่ที่คืนและให้รวมถึงสิ่งที่ถูกยึด
 2
 1
 ขาดออกจากที่ผิด โดยการรับมอบ

¹ Section 22 of the Theft Act :

(1) A Person handles stolen goods if (otherwise than in the course of the stealing) knowing or believing them to be stolen goods he dishonestly receives the goods, or dishonestly undertakes or assists in their retention, removal, disposal or realisation by or for the benefit of another person, or if he arranges to do so.

(2) A Person guilty of handling stolen goods shall on conviction on indictment be liable to imprisonment for a term not exceeding fourteen years.

² Section 34(2) (b) :

"goods", except in so far as the context otherwise requires, includes money and every other description of property except land, and includes things severed from the land by stealing."

2. กฎหมายอาชญากรรมของรัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา (The Penal Law of New York.)¹

ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับการรับของโจรไว้ในมาตราต่าง ๆ คือ มาตรา 165.40 บัญญัติว่า

"ผู้ใดรู้ว่าคนใดครอบครองทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด กว้างเจกเขาที่จะแสวงหาประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่นนอกจากเจ้าของทรัพย์สินนี้ หรือกระทำการใดอันเป็นการหน่วงเหนี่ยวไม่ให้เจ้าของได้กลับเข้าครอบครองทรัพย์สินของตน ผู้ใดมีความผิดฐานครอบครองของโจร และต้องรับโทษในระดั้ม 3

โทษในระดั้ม 3 ตามความผิดฐานนี้เป็นความผิดที่มีสี่ปีในนอร์ ประเภท A "

¹ Penal Law of New York, [n.p. , n.d.], pp. 77 - 88.

² Section 165.40 Criminal possession of stolen property in the third degree

A person is guilty of criminal possession of stolen property in the third degree when he knowingly possesses stolen property, with intent to benefit himself or a person other than an owner thereof or to impede the recovery by an owner thereof.

Criminal possession of stolen property in the third degree is a class A Misdemeanor.

มาตรา 165.45 บัญญัติโทษไว้แก่ผู้ใดก็ตามที่

ผู้ใดรู้ว่าตนได้ครอบครองทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดทางอาญาที่ระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกเกินกว่าสิบปี หรือกระทำการใดอันเป็นการฉ้อโกงเพื่อให้เจ้าของที่ดิน ครอบครองทรัพย์สินของตน ผู้ใดมีความผิดฐานครอบครองของโจรและของรับโทษในระดัย 2 ดังต่อไปนี้

1. ทรัพย์สินนั้นมีมูลค่าเกินกว่า 250 ดอลลาร์ หรือ

2. ทรัพย์สินนั้นเป็นบัตรเครดิต หรือ

3. ผู้กระทำความผิดเป็นผู้รับจำคุก หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการซื้อขาย หรือ

ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือ

3. ทรัพย์สินที่ประกอบด้วยอาวุธปืนยาว เป็นชิ้น มากกว่า 1 กระบอกขึ้นไป ตามที่มันบทวิเคราะห์ศัพท์เกี่ยวกับความหมายของคำว่า "อาวุธปืน" ไว้ในมาตรา 265

โทษในระดัย 2 ตามความผิดฐานนี้เป็นความผิด "โหลย ประเภท E "

1
Section 165.45 Criminal possession of stolen property
in the second degree.

A person is guilty of criminal possession of stolen property in the second degree when he knowingly possesses stolen property, with intent to benefit himself or a person other than an owner thereof or to impede the recovery by an owner thereof, and when :

1. The value of the property exceeds two hundred fifty dollars; or

2. The property consists of a credit card; or

* 3. He is a pawnbroker or is in the business of buying, selling or otherwise dealing in property ; or

* 3. The property consists of one or more firearms, rifles and shotguns, as such terms are defined in section 265.00 .

Criminal possession of stolen property in the second degree is a class E felony.

มาตรา 165.50 บัญญัติว่า

"ผู้ใดรู้ว่าได้ครอบครองทรัพย์สินโดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ถูกลักมา ด้วยเจตนาที่จะแสวงหาประโยชน์เพื่อตนเอง หรือผู้อื่น นอกจากเพื่อประโยชน์แห่งเจ้าของทรัพย์สินนั้น หรือกระทำการใดอันเป็นการทวงหนี้ยามีให้เจ้าของได้เข้าครอบครองทรัพย์สินของตน ผู้นั้นมีความผิดฐานครอบครองของโจร และต้องรับโทษในระดัับ 1 หากว่าทรัพย์สินนั้นมีมูลค่าเกินกว่า 1,500 ดอลลาร์ โทษในระดัับ 1 ความความผิดฐานนี้ เป็นความผิดเฟโลนี ประเภท D "

มาตรา 165.55 มีความว่า

"ผู้ใดครอบครองทรัพย์สินโดยรู้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ถูกลักมา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นได้ครอบครองทรัพย์สินนั้นไว้ด้วยเจตนาที่จะแสวงหาผลประโยชน์เพื่อตนเองหรือบุคคลอื่น ผู้ที่มีได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่แท้จริง และเพื่อทวงหนี้ยามีให้เจ้าของได้คืนไปยังทรัพย์สินนั้น

2. ผู้รับจำนำ หรือผู้ที่ประกอบธุรกิจการซื้อขาย หรือประกอบธุรกิจเกี่ยวกับทรัพย์สินโดยประการอื่นซึ่งครอบครองทรัพย์สินที่ได้ถูกลักมา ถ้าผู้นั้นมิได้ให้ความแน่วแน่ว่าจะคืนเสียก่อนว่าบุคคลผู้นั้นทรัพย์สินนั้นมีสิทธิเหนือทรัพย์สินนั้นโดยชอบด้วยกฎหมาย ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นรู้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ถูกลักมา

Section 165.50 Criminal possession of stolen property in the first degree

A person is guilty of criminal possession of stolen property in the first degree when he knowingly possesses stolen property, with intent to benefit himself or a person other than an owner thereof or to impede the recovery by an owner thereof, and when the value of the property exceeds one thousand five hundred dollars.

Criminal possession of stolen property in the first degree is a class D felony.

3. ถ้าผู้ใดครอบครองบัตรเงินเชื่อที่ถูกลักมาถึง 2 บัตร หรือกว่านั้นขึ้นไป ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ครอบครองบัตรเงินเชื่อเหล่านั้นได้มาจากการกระทำความผิด

4. ผู้ใดมีไว้ในความครอบครองตั๋วเดินทางอากาศยาน หรือเอกสารอื่นใดที่มีลักษณะเช่นเดียวกันตั้งแต่สามใบขึ้นไป โดยที่ตั๋วหรือเอกสารดังกล่าวได้ถูกลักมาโดยวิธีการใช้บัตรเงินเชื่อ ถูกลักหรือบัตรเงินเชื่อปลอม หลอกหลวง ผู้มีอำนาจออกตั๋วหรือเอกสารหรือตัวแทนจำหน่ายตั๋วหรือเอกสารดังกล่าว ให้สันนิษฐานไว้ว่าผู้ครอบครองตั๋วเดินทางหรือเอกสารดังกล่าวถูกลักมา

Section 165.55 Criminal possession of stolen property; presumptions.

1. A person who knowingly possesses stolen property is presumed to possess it with intent to benefit himself or a person other than an owner thereof or to impede the recovery by an owner thereof.

2. A pawnbroker or a person in the business of buying, selling or otherwise dealing in property who possesses stolen property is presumed to know that such property was stolen if he obtained it without having ascertained by reasonable inquiry that the person from whom he obtained it had a legal right to possess it.

3. A person who possesses two or more stolen credit cards is presumed to know that such credit cards were stolen.

4. A person who possesses three or more tickets or equivalent instrument for air transportation service, which tickets or instruments were stolen by reason of having been obtained from the issuer or agent thereof by the use of one or more stolen or forged credit cards, is presumed to know that such tickets or instruments were stolen.

มาตรา 165.60 บัญญัติว่า

"ในการฟ้องคดีความผิดฐานครอบครองของโจรนั้น จำเลยจะแก้ตัวว่าตนไม่ต้องรับผิดชอบด้วยเหตุดังต่อไปนี้ไม่ได้ คือ

1. ผู้ที่ได้ลักทรัพย์นั้น ๆ ยังมีใ้ถูกศาลตัดสินว่ากระทำผิดจริง หรือไม่ตามจรรยาบรรณหรือระบบผู้ลักได้ว่าเป็นใคร หรือ
2. จำเลยเป็นผู้ลักหรือเป็นผู้ที่ใครรวมกระทำความคิดที่ใครทรัพย์นั้นมา ทั้งนี้และทั้งนั้นจะต้องเป็นไปตามหลักที่ว่าบุคคลจะไม่ถูกลงโทษ ทั้งในความผิดฐานลักทรัพย์และรับของโจรในทรัพย์สิ่งเดียวกัน หรือ
3. ความผิดฐานลักทรัพย์นั้น ๆ มิได้เกิดขึ้นภายในรัฐนิวยอร์ก"

มาตรา 165.65 บัญญัติว่า

" 1. ผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานร่วมครอบครองของโจร โดยมีส่วนเข้าร่วมในการลักทรัพย์นั้นด้วย ย่อมไม่ถูกลงโทษฐานครอบครองของโจรนั้น โดยเหตุที่มีเพียงคำเบิกความของผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ และไม่มีพยานหลักฐานอื่นสนับสนุนจนน่าเชื่อถือว่าผู้นั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการครอบครองของโจรดังกล่าว

Section 165.60 Criminal possession of stolen property;
no defense.

In any prosecution for criminal possession of stolen property, it is no defense that :

1. The person who stole the property has not been convicted, apprehended or indentified; or
2. The defendant stole or participated in the larceny of the property ; provided that a person may not be convicted of both larceny and criminal possession of stolen property with respect to the same property; or
3. The larceny of the property did not occur in the state.

2. เว้นแต่จะขัดกับบทบัญญัติในอนุมาตราหนึ่ง ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐาน
ครอบครองของโจร อาจถูกลงโทษได้ โดยมีเพียงคำเบิกความของผู้ที่ได้ส่งมอบทรัพย์สินให้ หรือ
คำเบิกความของผู้ที่ได้รับทรัพย์สินนั้นไป"

Section 165.65 Criminal possession of stolen property;
corrobaration.

1. A person charged with criminal possession of stolen property who participated in the larceny thereof may not be convicted of criminal possession of such stolen property solely upon the testimony of an accomplice in the larceny unsupported by corroborative evidence tending to connect the defendant with such criminal possession.

2. Unless inconsistent with the provisions of subdivision one of this section, a person charged with criminal possession of stolen property may be convicted thereof solely upon the testimony of one from whom he obtained such property or solely upon the testimony of one to whom he disposed of such property.

3. ประมวลกฎหมายอาชญากรรมนอร์เวย์ (The Norwegian Penal Code)¹

มาตรา 317 บัญญัติว่า

ผู้ใดซึ่งรับทรัพย์สินไว้เสมือนว่าเป็นของตน หรือในฐานะผู้รับจำนำ หรือรับไว้ใช้หรือช่วยซ่อนเร้น หรือเก็บรักษา หรือบริโภคน หรือจำหน่ายจ่ายโอนหรือจำนำ ซึ่งทรัพย์สินใด โดยรู้อยู่แล้วหรือเข้าใจไว้ว่าเป็นทรัพย์สินซึ่งได้มาจากผู้อื่น โดยการกระทำความผิดประเภทเฟลโลนี หรือซึ่งเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษฐานรับของโจร

ผู้ใดกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้น เกี่ยวกับทรัพย์สินโดยรู้หรือเข้าใจว่าทรัพย์สินนั้นได้มาโดยการซื้อขายทรัพย์สินอื่น ซึ่งได้มาจากการกระทำความผิดประเภทเฟลโลนี (อีกทอดหนึ่ง) หรือเป็นผู้สนับสนุน ผู้นั้นต้องรับโทษฐานรับของโจรเช่นเดียวกัน

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

¹ "The Norwegian Penal Code" , American Series of Foreign Penal Code Vol. 3 Harald Schjoldager and Chief of Division Finn Bacher, Trans with Introduction by Professor Dr. Jur. Johs - Andenes (N.J. : Fred B. Rothman, 1961) , p.125.

ความผิดฐานรับของโจรย่อมเกิดขึ้นได้ แม้ว่าการได้ทรัพย์สินมาอาจไม่ต้องรับโทษ เพราะ
บทบัญญัติในมาตรา 44 และ 46"

มาตรา 44 บัญญัติว่า

"ผู้กระทำความผิดไม่ต้องรับโทษ หากได้กระทำในขณะวิกลจริตหรือไม่รู้สึกรู้หา" ²

มาตรา 46 บัญญัติว่า

"ผู้ใดอายุไม่ครบสิบสี่ปีบริบูรณ์จะกล่าวกระทำความผิด ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ" ³

¹ Section 317

Anybody who receives as his own property, as a pledge, or for his own use, or who conceals, stores, consumes or seeks to dispose of or to pledge, an object which he knows, or must understand to have been taken from another by a felony, or who is accessory thereto, shall be punished for receiving.

Anybody who commits an act as mentioned above involving an object which he knows or must understand to have been obtained by a sale of other objects acquired by a felony, or who is accessory thereto, shall also be punished for receiving.

Receiving is constituted even where the appropriation cannot be punished because of the provisions in section 44 and 46. (5 - 11 - 1951)

² Section 44

An act is not punishable if committed while the perpetrator was insane or unconscious. (2 - 22 - 1929)

³ Section 46

Nobody may be punished for an act committed before he has completed his fourteenth year.

มาตรา 318 บัญญัติว่า

"การกระทำความผิดฐานรับของโจร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

ถ้าทรัพย์สินมีค่าเล็กน้อย หรือมีเหตุพิเศษอันลดโทษ อาจลดโทษลงเหลือเพียงปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดเคยต้องโทษจำคุกในความผิดฐานนี้มาก่อนแล้ว หรือเคยต้องโทษในความผิดประเภทเฟลณี ตามที่บัญญัติไว้ในบทที่ 17, 18, 24 - 27 หรือมาตรา 88 วรรคแรก 143 วรรคสอง, 147, 204, 206 หรือ 217 ผู้นั้นอาจได้รับโทษเพิ่มขึ้นอีกถึงหนึ่ง

ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นผู้รับของโจรคิดเป็นนิสัย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 6 ปี ถ้าผู้กระทำความผิดเคยต้องโทษ 3 ครั้ง หรือมากกว่านั้นมาแล้ว โดยรับทรัพย์สินที่ได้มาจากฉ้อโกง การกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ ผู้นั้นอาจระวางโทษจำคุกได้เกินกว่า 2 ปี"¹

¹ Section 318

The punishment for receiving shall be imprisonment up to three years.

If the object received is of minor value, or other extremely extenuating circumstances are present, the punishment may be reduced to fines.

If the perpetrator has been punished previously by imprisonment for receiving or for a felony mentioned in chapters 17, 18, 24 - 27, or sections 88, first para., 143 second para., 147, 204, 206 or 217, the punishment may be increase by up to one - half.

If the perpetrator has habitually engaged in receiving, the punishment shall be imprisonment from six months to six years. If he has been punished previously three or more times for habitually receiving grand larceny or robbery, the punishment shall be imprisonment for at least two years.

มาตรา 319 บัญญัติว่า

"โทษในความผิดฐานรับของโจรมี โทษจะลงแก่ผู้ใดซึ่งได้รับทรัพย์สินมาเพื่อการยังชีพ หรือเพื่อประทังชีวิตของตนเองหรือผู้อื่นจากผู้ใดที่หน้าที่จะต้องดูแลรับผิดชอบในการดังกล่าว" ¹

4. ประมวลกฎหมายอาญาสวีเดน (The Penal Code of Sweden) ²

ประมวลกฎหมายอาญาสวีเดน ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน โดยเฉพาะความผิดฐานลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และความผิดอื่น ซึ่งเกี่ยวพันกับการลักทรัพย์เอาไว้ในหมวดที่ 8 ส่วนความผิดฐานรับของโจรนั้น ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 13 วรรคสองว่า

¹ Section 319

Punishment for receiving shall not be imposed upon anybody who receives illegally acquired objects for support or maintenance of himself or of others from a person who is under obligation to provide this.

² "The Penal Code of Sweden", American Series of Foreign Penal Code Vol. 17 Thorsten Sellin trans. with Introduction by Lennart Geijer (Colorado Fred B. Rothman, 1972), pp. 28 - 29.

" ผู้ที่รับของโจร ให้นับเป็นผู้สนับสนุนภายหลังจากการกระทำ
 ความผิด"

นอกจากนี้ ก็ไม่ได้บัญญัติถึงโทษประท้วงของความผิดฐานรับของโจรเอาไว้แต่อย่างใด

5. ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (The German Penal Code of 1871
 แก้ไขเพิ่มเติม 1953, 1954 และ 1961)

¹
 Section 13

If a crime referred to in this Chapter, other than grand theft, robbery or aggravated robbery, has been committed against the spouse or the betrothed of the offender or of another accessory to the crime, or against sibling, a blood relation in ascending or descending line or one equally closely related by marriage, or against foster parents or foster children, the public prosecutor may institute prosecution only if the person aggrieved has reported the crime for prosecution or such prosecution is called for in the public interest.

In applying the provisions just stated, receiving stolen goods and petty receiving of stolen goods shall also be regarded as accessory. As amend, SES 1971 : 874, eff, January 1, 1972

²
 "The German Penal Code of 1871", American Series of Foreign Penal Code Vol.4 Gerhard O.W. Mueller and Thomas Buergenthal Trans. with Introduction by Dr.Horst Schroder (N.J. : Fred B. Rothman, 1961) , pp.132 - 134.

มาตรา 259 บัญญัติว่า

" 1. ผู้ใดโดยบัง ชัก รับ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดก็ดี ซึ่งทรัพย์สินใด ๆ หรือ
 ภาครจะรู้ว่าได้มาโดยการกระทำความผิดหรือเข้าร่วมในการจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินนั้น ต้องรับโทษ
 จากคุกในฐานะรับของโจร

2. การพยายามกระทำความผิดฐานนี้ ต้องรับโทษเช่นกัน" ¹

มาตรา 260 บัญญัติว่า

" 1. ผู้ใดรับของโจร เป็นอาชังสงหรือเป็นนิสัย ต้องถูกควบคุมตัวไว้ในเรือนจำไม่
 เกิน 10 ปี

2. ถ้ามีเหตุอันควรปร่าให้เปลี่ยนเป็นโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 6 เดือน" ²

¹ Section 259. Receiving Stolen Property

1. Anybody who for gain conceals, purchases, accepts or pledges or otherwise acquires property of which he knows, or under the circumstances should know that they have been acquired by means of punishable act, or who participates in the disposal of such goods, shall be punished by imprisonment as receive of stolen property.

2. The attempt is punishable.
 (5 - 20 - 1943)

² Section 260. Professional and Habitual Receiving of Stolen Property

1. Anybody who professionally or habitually receives stolen property shall be punished by confinement in a penitentiary for a term not to exceed ten years.

2. If extenuating circumstances are present, the punishment shall be imprisonment for a term of not less than six months.

(8 - 4 - 1953)

มาตรา 261 บัญญัติว่า

" 1. ผู้ใดเคยต้องโทษในประเทศเยอรมันในความผิดฐานรับของโจร และต้องโทษนี้ อีกเป็นครั้งที่ 2 ต้องถูกควบคุมตัวไว้ในเรือนจำไม่น้อยกว่า 2 ปี ถ้าการกระทำความผิดฐานนี้ซ้ำ อีก โดยทรัพย์สินนั้นได้มาจากความผิดอื่นเนื่องมาจากการลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ หรือเฮโลนีในลักษณะ เดียวกับปล้นทรัพย์ ถ้ามีเหตุอันควรปรานีให้ลดโทษเป็นจำคุกไม่น้อยกว่า 1 ปี

2. ถ้าการรับของโจรเกิดขึ้นเนื่องมาจากความผิดฐานอื่น โทษที่ลงได้แก่การควบคุม ตัวไว้ในเรือนจำไม่เกิน 10 ปี ถ้ามีเหตุอันควรปรานีให้ลดโทษเป็นจำคุกไม่น้อยกว่า 3 เดือน

3. บทบัญญัติในมาตรา 245 ให้นำมาใช้บังคับด้วย"

Section 261. Receiving of Stolen Property Recidivism

1. Anybody who has been convicted in Germany of receiving stolen property and who thereafter has been convicted a second time, shall be punished by confinement in a penitentiary for a term of not less than two years, if the repeated receiving of stolen property rises from a grand larceny, robbery or felony in the nature of robbery. If extenuating circumstances are present, the punishment shall be imprisonment for a term of not less than one year.

2. If the receiving of stolen property arises from any other punishable act, the punishment shall be confinement in a penitentiary for a term not to exceed ten years, If extenuating circumstances are present, the punishment shall be imprisonment for a term of not less than three months.

3. The provisions of S.245 are equally applicable.

6. ประมวลกฎหมายอาญากรีก (The Greek Penal Code)¹

มาตรา 394 เรียกความผิดฐานนี้ว่า "ความผิดฐานรับสิ่งอันเป็นผลได้จากการกระทำ ความผิด" (Receiving the Proceeds of an Offense) ซึ่งบัญญัติว่า

" 1. ผู้ใดกระทำโดยเจตนาปิดบัง ซ้อ หรือรับไว้ในฐานะผู้รับจำนำ หรือรับไว้โดย ประการอื่น เพื่อประโยชน์ของตนเอง ซึ่งสิ่งอันเป็นผลมาจากการกระทำ ความผิด หรือโอนทรัพย์สิน หรือส่งมอบการครอบครองทรัพย์สินนั้นหรือมีส่วนร่วมในการจัดการ หรือกระทำโดยประการใด เพื่อ ให้ผู้อื่นได้เข้าครอบครองทรัพย์สินอันได้มาจากการกระทำ ความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษจำคุกเป็นส่วน หนึ่งทางไปจากการลงโทษผู้กระทำ ความผิด ซึ่งได้ส่งมอบทรัพย์สินนั้นให้

2. สิ่งอันเป็นผลได้จากการกระทำ ความผิด ให้คลุมถึงราคาเป็นเงินตราของสิ่งของ นั้น ตลอดจนของอื่นแทนกันซึ่งได้มาจากผลได้นั้นด้วย

¹ "The Greek Penal Code" American Series of Foreign Penal Code Vol. 18 Dr. Nicholas B. Lolis, Trans. with Introduction by Dr. Giorgiouis Mangakis (N.J. : Fred B. Rothman, 1973), pp.180 - 181.

4. ถ้าผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดฐานนี้เป็นอาชีพ หรือกระทำความผิดกึ่งอาชีพหรือ
กระทำเพื่อแสวงหาผลกำไร หรือในกรณีที่มีทรัพย์สินมูลค่าสูง ผู้รับโทษจำคุกไม่น้อยกว่า
6 เดือน "

มาตรา 395 บัญญัติว่า

"ในกรณีที่มีการกระทำความผิดตามวรรค 1 และ 2 แห่งมาตรา 394 ให้นำบทบัญญัติใน
มาตรา 379 มาใช้บังคับโดยอนุโลม"

1
Article 394 Receiving the Proceeds of an Offense

1. One who intentionally conceals, purchases, receives as pledge or otherwise acquires for himself something which has resulted from an offense, or transfers to another the possession of such thing, or participates in its disposal, or in any way ensures its possession by another, shall be punished by imprisonment independent of the punishability of the offender from whom the thing derived.

2. Proceeds of an offence include an object's monetary value as well as other objects procured by the proceeds.

.....
.....

4. If the offender commits such acts as a profession, or habitually, or acted for gain, or if the object is of high value, he shall be imprisoned for not less than six months.

2
Article 395

In cases under paragraphs 1 and 2 of the preceding article the provisions of Article 379 shall apply mutatis mutandis.

มาตรา 379 การนำส่งคืนสิ่งทรัพย์ที่เอามาโดยผิดกฎหมาย บัญญัติว่า

"การลักทรัพย์ และการได้มาซึ่งทรัพย์โดยผิดกฎหมาย จะไม่ต้องรับโทษถ้าผู้กระทำได้สมัครใจคืนทรัพย์ดังกล่าว หรือนำประการใดให้เป็นที่พึงพอใจแก่เจ้าของทรัพย์ ก่อนหน้าที่จะมีการสอบสวน การกระทำความผิดโดยผู้มีอำนาจในการสอบสวนการกระทำความผิดดังกล่าว และโดยมิได้สร้างความเสียหายประการใดให้แก่บุคคลที่สาม การนำส่งคืนทรัพย์ดังกล่าวบางส่วน หรือการทำให้เจ้าของทรัพย์พึงพอใจเพียงบางส่วน ย่อมลดโทษลงได้สามอัตรของการนำส่งคืนหรือความพึงพอใจของเจ้าของทรัพย์ " ¹

7. ประมวลกฎหมายอาญาสาธารณรัฐจีน ²

มาตรา 349 บัญญัติว่า

" 1. ผู้ใดกระทำความผิดฐานรับของโจร ผู้นั้นต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือกักขังหรือปรับไม่เกิน 500 หยวน

¹ Article 379 Return of Property Unlawfully Taken

Theft and illicite appropriation shall not be punishable if the offender, voluntarily and prior to any interrogation of him from any authority concerning his offense, and without unlawful injury to a third party, returns the property or wholly satisfies the victim. Partial return or satisfaction shall reduce punishability to the extent of the return or satisfaction.

²

A Compilation of The Laws of The Republic of China

Vol. 2 (Taiwan : Taipei, 1974) , pp.279 - 280.

2. ผู้ใดยักย้าย เก็บรักษาไว้ หรือซื้อโดยรู้อยู่แล้วหรือกระทำคนเป็นนายหน้า เกี่ยวกับทรัพย์สินซึ่งได้มาจากการลักทรัพย์ ผู้นี้ต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 1,000 หยวน หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. ทรัพย์สินซึ่งแลกเปลี่ยนมา หรือได้มาทดแทนทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด ย่อมถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด¹

¹
Article 349

I. A person who receives stolen property shall be punished with imprisonment for not more than three years, detention, or a fine of not more than 500 yuan.

II. A person who transports, accepts for storage, knowingly purchases, or acts as a broker for stolen property shall be punished with imprisonment for not more than five years or detention; in lieu thereof, or in addition thereto, a fine of not more than 1,000 yuan may be imposed.

III. A thing obtained from the conversion of stolen property shall be considered to be stolen property.

มาตรา 350 บัญญัติว่า

"ผู้ใดกระทำความผิดฐานร้ายของโจรเป็นอาชญากรรม ผู้นั้นต้องได้รับโทษจำคุกไปไม่น้อยกว่า 6 เดือน และไม่เกิน 5 ปี และให้ขนาดโทษปรับได้อีกไม่เกิน 3,000 หยวน"

มาตรา 351 บัญญัติว่า

"ถ้าการกระทำความผิดโดยหนักนี้ ได้กระทำขึ้นในระหว่างญาติทางสายโลหิต หรือ ในระหว่างคู่สมรส หรือในระหว่างญาติที่อาศัยอยู่ร่วมกัน และในทรัพย์อื่นที่ร่วมกัน ความผิดนี้อาจได้รับการยกเว้นโทษ"

1

Article 350

A person who makes the commission of an offence specified in the preceding article an occupation shall be punished with imprisonment for not less than six months and not more than five years ; in addition thereto, a fine of not more than 3,000 yuan may be imposed.

2

Article 351

If an offence specified in this Chapter is committed among lineal blood relatives, between spouses , or among other relatives who live together and share their property the punishment may be remitted.

8. พระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญาของญี่ปุ่น (Criminal Statutes of Japan)
 หมวดที่ 39 ความผิดทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับของโจร (Crimes Concerning
 Stolen Property)

มาตรา 256 บัญญัติว่า

"ผู้ใดรับไว้ซึ่งทรัพย์สินอันได้มาจากการกระทำความผิดฐานประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ผู้นั้นต้องรับ
 โทษจำคุกโดยถูกบังคับให้ทำงานหนักเป็นเวลาไม่เกิน 3 ปี

ผู้ใดเคลื่อนย้าย ใ้รับฝากไว้ ซื่อ หรือกระทำการเป็นนายหน้า เกี่ยวกับของโจร ผู้นั้น²
 ต้องรับโทษจำคุกโดยถูกบังคับให้ทำงานหนักไม่เกิน 10 ปี และปรับไม่เกิน 1,000 เยน"

¹ The Criminal Code of Japan , Translated by Thomas
 L. Blakemore (Rutland Vermont : Charles E. Tuttle Company,
 1954), pp. 157 - 159.

² Article 256. (Acceptance and Resale of Stolen
 Property)
 A person who receive stolen property (property
 illegally obtained through a crime or crimes against property)
 shall be punished with imprisonment at forced labor for not
 more than three years.

A person who transports, receives for deposit,
 purchases or acts as broker for stolen property shall be
 punished with imprisonment at forced labor for not more
 than 10 years and a fine of not more than 1,000 yen.

มาตรา 257 บัญญัติว่า

"ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งบัญญัติไว้ในมาตราก่อน ถ้าให้กระทำความผิดนั้นในระหว่างญาติทางสายโลหิต หรือในระหว่างคู่สมรส หรือในระหว่างญาติที่อาศัยอยู่ร่วมกัน ผู้นั้นจะได้รับการยกเว้นโทษ

บทบัญญัติในวรรคก่อนนี้ไม่ใช่มิบังคับแก่ผู้ร่วม กับกระทำความผิดที่ได้เกี่ยวเป็นญาติด้วย"¹

¹ Article 257. (Crime among Relatives)

A person who commits the crime provided in the preceding Article shall receive a remission of punishment if perpetrated between lineal blood relatives, between spouses, or between relative together and their spouses.

The provisions of the preceding paragraph shall not apply to accomplice who are not relatives.

จะเห็นได้ว่ากฎหมายต่างประเทศและประเทศ ทางฝั่งประกอบมาจากนิติราษฎร์
ของโจร ที่มีลักษณะเป็นของตนเอง โดยส่วนใหญ่เป็นหลักการที่คล้ายคลึงกัน ส่วนรายละเอียดก็
ย่อมมีความแตกต่างกันไปบ้าง และเป็นที่น่าสังเกตอีกเรื่องหนึ่งว่า การที่ประเทศต่าง ๆ จะมีนิติ
ปรับปรุงหรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายภายใน (Internal Law) ของตน ๆ ในเรื่องใด
นักปราชญ์กฎหมาย และบริษัทยุติธรรมของ นักนิติศาสตร์กฎหมาย ก็นักศึกษาดังกล่าว หรือ
ศาลสูง ปัญหาบทกฎหมายรวมทั้งกรณีตัวอย่าง (Cases study) ที่น่าสนใจของ
ประเทศต่าง ๆ มาศึกษาเปรียบเทียบ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกฎหมาย รวมทั้งการที่
ความกฎหมายของตน ๆ จึงส่งผลให้บทนิยาม (Definition) และหรือความหมาย
(Meaning) ของถ้อยคำในกฎหมายหลายประเทศ ที่ในส่วนที่คล้ายคลึงกัน และส่วนที่
แตกต่างกันพอสังเขป ดังต่อไปนี้

คำว่า " Receiving " หมายถึง การรับในลักษณะโดยทั่วไป คือ กรณีที่ผู้รับ
ใดได้รับทรัพย์สินที่เป็นของโจรไว้ในความครอบครองของตน คำว่า Receiving นี้ในภาษาไทย
เป็นองค์ประกอบสำคัญแก่เพียงทางเดียวของความผิดฐานรับของโจร แต่เดิมบัญญัติอยู่ในมาตรา 33(1)
ใน The Theft Act ค.ศ. 1916¹ หมายความว่า " Handling " ใ้ลูกนแต่ได้รับ
คำว่า " Receiving " ² ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 22³ แห่งพระราชบัญญัติการโจรกรรม
ค.ศ. 1968 (The Theft Act, 1968) ของสหราชอาณาจักร (อังกฤษ)

¹ J.C. Smith, The Law of Theft fourth edition (London :
Butterworths, 1979), p.203.

² John B. Saunders, Law Dictionary eight edition (London :
Butterworths, 1970), p.292.

³ ดู J.C. Smith, The Law of Theft fourth edition (London :
Butterworths, 1979)

คำว่า "Handling" เป็นคำยืมคำในภาษาอังกฤษที่มีความหมายรับของโจร แต่เดิมคำว่า "Receiving" ในมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติการโจรกรรม ค.ศ. 1968 ถึงกล่าวนำแล้ว ดังนั้น คำว่า "Handling Stolen Goods" จึงหมายถึง การจัดการทั้งของโจร

คำว่า "Forms of Handling" คือ รูปแบบของการจัดการ มี 2 วิธี คือ

1. Handling by Receiving (การจัดการโดยการรับ) คือ การเข้าครอบครองนั้นจะมีโดยประสงค์ของโจรนั้นอันมีข้อของกระทำความผิด และการรับของโจรไว้ไม่จำเป็นต้องรับจากรายชื่อใดของนั้นมาจากการกระทำความผิด อาจรับจากผู้ที่รับของนั้นมาก่อนเป็นทอด ๆ แล้วก็ได้ ไม่ว่าการรับครั้งก่อน ๆ นั้น จะรับโดยบริสุทธิ์หรือไม่ ซึ่งความผิดจะเกิดขึ้นในตอนที่รับไม่ว่าเวลาที่มีการครอบครองของนั้นไว้สักไป หลังจากที่ไดรับของนั้นไว้แล้ว ก็ไม่เป็นความผิดต่อเนื่อง⁴ แต่ตามกฎหมายฝรั่งเศส เป็นความผิดต่อเนื่อง โดยตรง

¹ Glanville Williams, Text book of Criminal Law (London: Stevens & Sons, 1978), p.825.

² Rellin M.Perkins, Criminal Law second edition (New York : The Foundation Press.Inc, 1969), p.323.

³ จิตติ ศิงศกัณห์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 2 และภาค 3 แก้ไขเพิ่มเติมพิมพ์ครั้งที่ 4. หน้า 2710 . อ้างจาก Clark & Marshall no.386 p.546, Rousselet & Fatin no.870 p.592 note 1 Logoz 1 art. 144 no.2 d p.135

⁴ เรืองเกียรติ, หน้า 2707.

ครองของโจร¹ แต่การรับตัวผู้กระทำความผิดไว้ โดยผู้ที่เป็นทรัพย์สินได้แก่อยู่ในความครอบครองด้วย ไม่เป็นการรับทรัพย์สินไว้ เพราะทรัพย์สินอยู่ในความครอบครองของผู้กระทำความผิด ไม่ได้อยู่ในความครอบครองของผู้ที่ได้รับตัวผู้กระทำความผิดไว้ นอกจากนี้การกระทำอย่างอื่นที่เกี่ยวกับความผิด²

2. Handling by Disposal³ (การจัดการโดยการมีขายถ่ายแปร) คือ

การจัดการกับของโจรในลักษณะ โดยผู้จัดการ (The Handler) ได้กระทำไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ซึ่งครอบคลุมการปฏิบัติที่เป็นการขายหรือซื้อขายโดยตนเองหรือผู้อื่น ในส่วนที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น หนี้ของที่หรือลงจากรถ เป็นต้น

คำว่า " Receiver " หมายถึง ผู้รับของโจร โดยรู้อยู่แล้วว่าของนั้นเป็นของโจร (Receiver : One who receives stolen goods, knowing them to be stolen)⁴ ซึ่งมีความหมายอย่างแคบ ต่อมาได้ถูกแทนที่โดยคำว่า " Handler " หมายถึง ผู้จัดการกับของโจร ความหมายของคำว่า " Receiver " (ผู้รับ) ให้ความกว้างยิ่งขึ้น รวมไปถึงกรณีที่ตัวแทนหรือคนใจได้รับของขโมยไว้เพื่อตน แต่โดยปกติจะไม่รวมถึงการขายของขโมยด้วย เว้นแต่การขายของขโมยจะก่อให้เกิดการจัดการโดยรับเงินที่ขโมยมาเพื่อ

¹ เรื่องเดียวกัน, อ้างจาก Garraud VI no.2695 p.633.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 2710.

³ Glanville Williams, Text book of Criminal Law, p.825.

⁴ John B.Sauders, Law Dictionary, p.292.

จำนวนมาก หรือผู้จัดการชั้นบนของตำรวจ¹ นอกจากนี้ยังรวมถึงผู้รับของโจรอาชีพ (Professional handlers) ที่เรียกว่า placers ซึ่งเฝ้าแต่กลางคืนเพื่อไป การซื้อขายของโจร แม้จะไม่ได้ขายเห็นหรือและต้องค้นหีสองโจรเลยก็อยู่ในความหมายนี้ด้วย²

คำว่า "Stolen Property " หรือ " Stolen Goods " หมายถึง สິงหาริมทรัพย์ที่ถูกลักขโมยมาหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการโจรกรรม หรือที่ความหมายทั่วไป เรียกว่า "ของโจร" รวมทั้งเงินตรา แต่ไม่รวมถึงที่ดินหรือสิ่งอื่นที่แยกจากที่ดินโดยการขโมย³ ทรัพย์สินที่ ลักขโมยหรือหลุดไปจากความครอบครองของเจ้าของ (Owner) โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วย กฎหมายถือเป็นของโจร และมีสภาพเป็นของโจรตลอดไป ไม่ว่าจะเปลี่ยนมือผู้รับไปกี่ทอดก็ตาม และไม่ว่าผู้รับหรือผู้เกี่ยวของจะทุจริตหรือไม่ก็ตาม จนกว่าทรัพย์สินหรือของโจรนี้จะกลับเข้าสู่ความ มีกติกครอบครองของเจ้าของหรือตัวแทนผู้รับที่มีสิทธิเหนือทรัพย์สินนี้โดยชอบด้วยกฎหมาย หรือ ตำรวจ เป็นอัน⁴

¹ Glanville Williams, Text book of Criminal Law, p.825.

² Ibid.

³ J.C.Smith and Brian Hogan, Criminal Law fourth edition (London : Butterworths, 1978), p.599.

⁴ ไชยจิตร ปญญะชัย, "รับของโจร (ตอน 1 - 2)." : 916, อ้างจาก Halsbury's Laws of England, 3 rd Ed., 1955 Vol.10 p.811 no.1568, Archbold's Criminal Pleading.Evidence & Practice. 33 rd Ed., 1954 p.784 no.1334

คำว่า " Dishonestly" แปลว่า โดยทุจริตคือการกระทำอันไม่ชอบด้วย
 กฎหมาย หากผู้รับของโจรหรือจัดการกับของโจร โดยในขณะนั้นประสงค์จะนำทรัพย์สิน หรือของ
 โจรนั้นไปคืนเจ้าของอันแท้จริง หรือตำรวจย่อมไม่มีความผิดฐานรับของโจรหรือจัดการกับของโจร
 (R.V.Matthews (1950)C.C.A)¹ ส่วนในกฎหมายอังกฤษหรือในกลุ่มคอมมอน
 ลอว์ เรียกว่าต้องมีเจตนาร้าย (**Mens rea.**) แต่ในกฎหมายของกลุ่มระบบโรมัน ไม่มีหลัก
 เรื่องเจตนาร้ายโดยใ้กำหนดเจตนาธรรมดาและมูลเหตุจูงใจไว้โดยชัดเจนในภาคทั่วไปและ
 ในความผิดฐานนั้นๆ

1

I.G.Corvell and E. Swinfen Green, Criminal Law and
 Procedure (London : Swett & Maxwell, 1970) , p.113

ศูนย์วิทยพัทยาการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำว่า "Knowing" หรือ "Believing" หมายถึงการรู้หรือควรจะรู้หรือเชื่อ
 ใ้ค่าของนั้นเป็นของโจร (Knowing or believing them to be stolen goods)
 การรู้หรือเชื่อในขณะที่กระทำกรรับของโจรหรือจัดการกับของโจร ไม่รู้ภายหลังจากที่รับของโจร
 นั้นแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องของตัวผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือทำความผิดฐานรับของโจรหรือจัดการ
 กับของโจรจะคงถูกพิสูจน์ว่ารับของโจรหรือจัดการกับของโจร โดยรู้หรือควรจะรู้ว่าของนั้น
 เป็นของโจรอยู่แล้ว¹ ในกฎหมายอังกฤษโจทก์คงพิสูจน์ว่าจำเลยใครว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มา
 ในทางใดก็ตามภายใต้พฤติการณ์ขนาดที่เป็นความผิดเฟลโลนีหรือมีสตีมน์เนอร์²

¹ J.C. Smith, The Law of Theft fourth edition, pp.221-212.

² ไพจิกร บุญจันทร์, "รับของโจร(ตอน 3 - 6)", : 994. อ้างจาก
 Halsbury's Laws of England, 3 rd.Ed., 1955 Vol.10 p.813.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กฎหมายต่างประเทศที่ไม่ได้บัญญัติถือว่า "รู้" ในตัวบทที่ระบุตามกฎหมายขึ้น
 เป็นกับ ตามกฎหมายวิธีสบัญญัติไว้ว่า ผู้กระทำตงรู้หรือการจะรู้ว่าทรัพย์สินได้มาโดยการ
 กระทำความผิด ประมวลกฎหมายอาญาดั้งเดิม (มาตรา 411) ระบุว่า "รู้หรือเป็นเหตุที่จะเชื่อ
 ว่าทรัพย์สินได้มีได้มาจากการกระทำความผิด กฎหมายอังกฤษตาม Larceny Act 1916¹
 บัญญัติว่า ผู้กระทำตงรู้ กฎหมายฝรั่งเศส (ประมวลกฎหมายอาญา ปี 1810 แก้ไขเพิ่มเติม
 โดยกฎหมายลงวันที่ 22 พฤษภาคม 1915 มาตรา 460) เกี่ยวกับองค์ประกอบภายใน
 (élément moral) มีความว่าตงรู้ (sciement) เมื่อนั้นว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้
 มาโดยผิดกฎหมาย (l'origine illicite de l'objet) ถ้าผู้กระทำไม่รู้แน่
 ภายหลังจะรู้และรักษาทรัพย์สินไว้ ก็จะลงโทษฐานเป็นผู้รับของโจรไม่ได้ยกไว้ที่ ศาลสูงสุด
 ฝรั่งเศส (Cour cassation) ได้ไขข้อสงสัยโดยขยายแนวความคิดในเรื่องนี้โดยไม่ได้
 โดยวิธีวิจัยตรงกับข้างต้นเล็กน้อย

นอกจากนี้ มีข้อสังเกต คือ

1. ความผิดฐานรับของโจรเป็นความผิดฐานหนึ่งโดยเฉพาะ

ดังที่ตัวข้อ 1.2.2.1 อธิบายว่า ประเทศในกลุ่มกฎหมายคอมมอนลว์ ได้กำหนดให้
 การรับของโจรเป็นความผิดฐานหนึ่ง แต่ก็ถือว่าเป็นการสนับสนุนภายหลังการกระทำความผิดหลัก

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 938.

และในหัวข้อที่ 1.2.2.2 อธิบายว่า กฎหมายของ ประเทศที่โอนระบอบกฎหมายโรมัน นอกเหนือ
ประเทศเยอรมัน ได้แยกการรับส่งโจรสลัดเป็นฐานตั้งในโคโลเนาะ จึงเป็นความระคายคณ
การโอนระบอบกฎหมายที่การรับส่งโจรสลัดอื่นทางอื่น เพราะฉะนั้นจึงไม่สามรถจะจับกุมผู้
กระทำอาชญากรรมได้ทันทีที่มาได้ แต่หากปรากฏหลักฐานว่ามีผู้กระทำความผิด
คดีฐานรับส่งโจรสลัดในโคโลเนาะ ประเทศอื่นก่อนหน้านั้น ได้มาจากการกระทำอาชญากรรม
ฐานใด ก็จะต้องอ้างอิงประเทศของอาชญากรรมที่กระทำก่อนหน้านั้น เช่น อังกฤษ สหรัฐอเมริกา
บอร์เนียว กรีซ เป็นต้น แต่ก็ยังมีหลายประเทศจำกัดอาชญากรรมที่เป็นของโจรสลัด จำกัด เป็นอาชญา
ที่ได้มาจากการอาชญากรรมอื่นบ้าง เช่น

- ประเทศอิตาลี จำกัดเฉพาะฐานลักทรัพย์ ฆาตกรรม และปล้นทรัพย์
- ประเทศฝรั่งเศส จำกัดเฉพาะฐานลักทรัพย์ ฆาตกรรม ปล้นทรัพย์และลักขโมย
- ประเทศอินเดีย จำกัดเฉพาะฐานลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ขี้ขโมยและกระทำความผิด
- ประเทศญี่ปุ่น จำกัดเฉพาะฐานลักทรัพย์ ฆาตกรรม และปล้นทรัพย์

แต่สำหรับกฎหมายไทย ได้กำหนดไว้เป็น "ลักษณะ" ซึ่งกว้างกว่าคำว่า "ฐาน"
แต่ก็กำหนดเฉพาะลักษณะความผิดที่เป็นการโจรกรรมเท่านั้น

2. แม้ยังไม่ได้ส่งโทษผู้กระทำอาชญากรรม ถึงส่งโทษผู้กระทำการรับส่งโจรสลัด

การส่งโทษความผิดฐานรับส่งโจรสลัดในกฎหมายต่างประเทศนั้น แต่เดิมบางประเทศ
ต้องได้การส่งโทษผู้กระทำอาชญากรรมอื่นก่อน จึงจะดำเนินการกับผู้รับส่งโจรสลัด ต่อมาได้มี
การแยกการรับส่งโจรสลัดจากการกระทำอาชญากรรมอื่นแล้วจึงสามารถส่งโทษผู้รับส่งโจรสลัด

¹ ยังศักดิ์ กฤษณะจินดา, ถ้ามี ปรากฏว่า 2520 - 2521 (บางส่วน) (น.ร.ท. : 2521), หน้า 75.

ยักยอกทรัพย์สิน ผู้มีภาระค่าความผิดฐานรับของโจร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดฐานรับของโจรมัน ได้กระทำแต่สักการะหรือให้กระทำความผิดอื่นอันได้มาโดยการลักทรัพย์ ตามมาตรา 335(10) ซึ่งทรัพย์สินที่ได้มาโดยรับของโจร ระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองพันบาท

ถ้าการกระทำความผิดฐานรับของโจรมัน ได้กระทำต่อทรัพย์สินอันได้มาโดยการลักทรัพย์ ตามมาตรา 335 หรือ การชิงทรัพย์ตามมาตรา 339 หรือ การปล้นทรัพย์ตามมาตรา 340 หรือ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสามพันบาท

จะเห็นได้ว่า วรกรแห่งกติกาสถิติของกรมการกระทำที่เป็นความผิดฐานรับของโจร วรกรสองและวรกรสามกำหนดลักษณะของการกระทำที่เป็นความผิดฐานรับของโจร ตามวรรคหนึ่ง

สำหรับบทนิยาม (Definition) และหรือตีความหมาย (Meaning) ของวลีคำในกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดฐานรับของโจร ที่มาศึกษาและทำความเข้าใจ มีดังนี้

1. คำว่า "รับ" อันเป็นที่ริบหาในสองฐานความผิดนี้ กฎหมายไทยได้บัญญัติขยายความหมายของคำว่า "รับ" นี้ออกไปให้กว้างไกลกว่า - อากาโร โล ๆ ที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุน - ส่งเสริมการรับของโจร โดยใช้วลีคำว่า "ช่วยซ่อนเร้น" "ช่วยจำหน่าย" "ช่วยพาเอาไปเสีย" "ถือ" "รับจำนำ" หรือรับไว้โดยประการใด" อธิบายความหมายของ วลีคำ - อากาโร โล และ เพื่อทำความเข้าใจในความหมายของคำว่า "รับ" ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงขอแยกอธิบายความหมายของวลีคำต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

คำว่า "ช่วยซ่อนเร้น" หมายถึงการปกปิดไม่ให้เจ้าของหรือผู้มีสิทธิติดตามหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจพบเห็นทรัพย์สินนั้น หรือสมเป็นทรัพย์สินนี้โดยปกปิดไว้แต่ไม่บอกว่าเป็นของ

* โฟจิตร ปุญญินันท์, "รับของโจร (ตอน 3 - 6)," : 974 - 975.

ฟ้าไป หรือออกความเข้าใจลงนั้นก็มีขึ้นเห็นที่ระบอบ รวมทั้งอำนาจรัฐก็เปลี่ยนแปลงสภาพที่
 นั้นด้วย ¹ และการช่วยที่จะช่วยผู้กระทำทางนิติฐานสักบ้าง ² จึงราวที่ ³ อาตาเองก็จะช่วย
 บวกด้วยที่ครอบครองทรัพย์สินไว้เป็นเวลาภายหลังก็ได้ ²

คำว่า "ช่วยจำหมาย" หมายถึง การทำให้ทรัพย์สินนั้นแยกไปจากมือที่ทรัพย์สินนั้นมา ไม่ว่า
 จะโดยวิธีการใด ³ และจะมีค่าตอบแทนหรือไม่ ⁴ และผู้ที่ช่วยจำหมายกับจำไปที่จะลงเจ้า
 ยึดถือหรือแต่ของทรัพย์สินนั้นเสมอ ⁵ แต่ไม่รวมถึงการทำลายทรัพย์สิน ⁶

¹ จิตติ ถึงศกพิชัย, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 2 และภาค 3,
 แก้ไขเพิ่มเติมพิมพ์ครั้งที่ 2, หน้า 2703.

² หยุต แสงอุทัย, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 2 - 3 เล่ม 2, พิมพ์ครั้งที่ 4
 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2516), หน้า 551.

³ สุทิน พุดพันธ์, คำอธิบายเรียงนากฎาประมวลกฎหมายอาชญากรรม 334 - 398
 (ตอน 5), พิมพ์ครั้งที่ 5, หน้า 232.

⁴ จิตติ ถึงศกพิชัย, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 2 และภาค 3
 แก้ไขเพิ่มเติมพิมพ์ครั้งที่ 2, หน้า 2704.

⁵ คำพิพากษาฎีกาที่ 680/2508 (ประชุมใหญ่)

⁶ หยุต แสงอุทัย, กฎหมายอาญา ภาค 2 - 3 เล่ม 2, พิมพ์ครั้งที่ 4, หน้า

กล่าวหา "ช่วยพาเอาไปเสีย" เช่นกรณี การช่วยพาเอาไปเสียไปโดยผลการมองตนเองโดยตรง หรือเพียงแต่มีส่วนช่วยพาเอาไป ไม่ว่าจะมาจากการจ้างวาน ใช้วิธีลอบลักใจเจ้าร่วมพาเอาไปเอง จนทรัพย์สินนั้นได้มาจากความผิดถือกรรมแรงเกม¹ จะเป็นระยะทางไกลใกล้ไม่สำคัญ เช่นประโยชน์ของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 357² โดยยังไม่จำคุกแบบทรัพย์สินออกจากตัวผู้กระทำผิดตามมาตรา 357 แล้วนำไปแจกจ่ายทรัพย์สินนั้น ๆ เท่านั้น ถ้าอาจช่วยพาตัวผู้กระทำผิดนั้นไปได้ด้วยก็ได้อีก³

ข้อสังเกต การช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำแนบยา หรือช่วยพาเอาไปเสีย ผู้ที่ช่วยกระทำการเช่นนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเข้าถือถือทรัพย์สินที่เป็นของโจร หรือแต่คงทรัพย์สินที่เป็นของโจรเองก็อาจมีความผิดฐานรับผลของโจรได้ เช่น ช่วยถือผลของโจรที่สำรับซ่อนเร้นของโจร ช่วยนำผู้ถือของโจร หรือช่วยเลาการฉวยทรัพย์สินที่เป็นของโจรไป เป็นต้น⁴

¹ ฎีกา พุทธคดี, คำอธิบายเรื่องมาตราประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 - 398 (ฉบับ 5) , ฉบับครั้งที่ 5, หน้า 282.

² ไพจิตร บุญคุ้ม, "รับของโจร (ตอน 3 - 6)," : 975.

³ จิตติ สิงสถิตย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 2 และภาค 3 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2, หน้า 2706.

⁴ สมศักดิ์ สิงห์คุ้ม, คำอธิบายกฎหมายอาญา เล่ม 4 ตอนที่ 1, หน้า 555 - 556. และคำพิพากษาฎีกาที่ 249/2500, 12/2521 และ 239/2512

คำว่า "ซื้อ" ก็จะเป็นความผิดฐานรับของโจร ตามความหมายของประมวลกฎหมาย
 อาญา มาตรา 357 มี ก่อเมื่อได้ทำการส่งมอบทรัพย์สินที่เป็นของโจร และผู้ซื้อต้องได้รับเอาทรัพย์สิน
 ที่เป็นของโจรไว้ ในความทรงมือของตนแล้ว¹ แต่ในทางกรณีดีไม่ว่าเป็นเครื่องนุ่งห่มหรือของ
 ทรัพย์สินที่ถือก็จะเป็นความผิดฐานรับของโจรได้ เช่น ซื้อผ้าหรือรถยนต์ที่กำหนัดเฉพาะวงกวดำหรือ
 รถยนต์ที่ขโมยไปมาแล้ว² ซึ่งในกรณีดังกล่าวแม้จะยังไม่มีการส่งมอบทรัพย์สินที่ผิด กรรมวิธีที่
 ในทรัพย์สินที่ขโมยไปเป็นของผู้อื่นแต่จะเข้าทำสัญญาซื้อขายกันแล้ว³ แม้ในกรณีนี้ยังไม่
 ได้กำหนัดทรัพย์สินกันเป็นของโจรที่ขโมยไว้โดยแน่นอน จะต้องแยกโดยวิธีที่ผิด จึง อาจ วัตถุประสงค์
 เลือดหรือทำควรวินิจฉัยได้เพื่อไปยังทรัพย์สินที่เป็นของโจรนั้นออกแล้ว กรรมวิธีในทรัพย์สินที่ถือก็ยัง
 ไม่โอนไป⁴

¹ โฟจิกร ปุณฺณพันธ์, "รับของโจร (ตอน 3 - 6)." : 975.

² สนธิศักดิ์ สิงห์พันธ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา เล่ม 4 ตอนที่ 1, หน้า 559.

³ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 458 บัญญัติว่า
 "กรรมวิธีที่ซื้อขายกันที่ขาย ย่อมโอนไปยังผู้ซื้อตั้งแต่เมื่อได้ทำสัญญาซื้อขายกัน"

⁴ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 460 บัญญัติว่า
 "ในการซื้อขายทรัพย์สินซึ่งมีค่ากำหนดลงไว้แน่นอนนั้น ท่านว่ากรรมวิธียังไม่โอนไป
 จนกว่าจะได้ขาย หรือรับ จ้าง ทวง วัตถุประสงค์เลือด หรือค่าโดยวิธีอื่นเพื่อไปยังทรัพย์สินนั้น
 ออกเป็นแน่นอนแล้ว"

ในการซื้อขายทรัพย์สินเฉพาะสิ่ง ถ้าผู้ขายยังจะต้องมี จ้าง ทวง วัตถุประสงค์เลือดหรือค่าการดาวน์
 กัน หรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดอันเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพื่อให้ได้ราคามูลค่าทรัพย์สินที่แน่นอนนั้น ท่านว่า
 กรรมวิธียังไม่โอนไปยังผู้ซื้อจนกว่าการหรือสิ่งนั้นได้ทำแล้ว"

โดยประการใด ๆ ย่อมมีความผิดฐานรับของโจร ยิ่งไปกว่านี้ กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 321 ที่บัญญัติว่า "...ผู้ใดรู้ลึว่าทรัพย์สินอย่างใดเป็นของได้มาโดยการกระทำความผิดของกฎหมาย..." แสดงว่า ตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 กฎหมายประสงค์ให้ลงโทษผู้ที่รับทรัพย์สินอันได้มาจากการกระทำผิดอาญาทุกฐานความผิด และหากพระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน และการที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 กำหนดเงื่อนไขไว้เช่นนี้ แสดงว่าผู้กระทำความผิดไม่จำเป็นที่จะต้องรู้ชัดเท็จจริงว่าทรัพย์สินที่เป็นของโจรนั้น เป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำผิด อันเข้าลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ กล่าวคือ เพียงแต่รู้ชัดเท็จจริงว่าเป็นทรัพย์สินอันได้มาโดยการกระทำผิด และผู้กระทำอันเป็นการช่วยหรือรับทรัพย์สินนั้นไว้ตามที่กฎหมายกำหนดก็มีความผิดฐานรับของโจรแล้ว¹ ด้วยเหตุนี้ ความผิดใดที่การได้ทรัพย์สินมาไม่มีความผิดแล้ว ก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดฐานรับของโจร แม้จะมีผู้อื่นรับทรัพย์สินนั้นไปก็ตาม และการที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 จำกัดลักษณะความผิดไว้เช่นนี้ จึงทำให้การรับทรัพย์สินที่ได้มาจากความผิดลักษณะอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการโจรกรรม ไม่เป็นความผิดฐานรับของโจร²

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 563.

² ไพจิตร ปุณฺณกันฺธ, "รับของโจร (ตอน 1 - 2)," : 908. ยังมีความผิดตามกฎหมายพิเศษที่คล้ายคลึงกับการรับของโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 เช่น ความผิดตามกฎหมายศุลกากรและกฎหมายป่าไม้ เป็นต้น แต่ในวิทยานิพนธ์นี้ได้ศึกษาเฉพาะความผิดที่ทรัพย์สินได้มาจากการกระทำผิดตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญานี้เท่านั้น

3. เจตนาและมูลเหตุจูงใจ

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59¹ รวมทั้งความรู้อันแท้จริง ตามมาตรา 59 วรรค 3 เป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตใจของผู้กระทำความผิด คือ ผู้กระทำต้องมีเจตนาในการช่วยซ่อนเร้น รัวยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซัก รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งทรัพย์สินนั้นได้มาโดยการกระทำความผิด

1

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 บัญญัติว่า

"บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญา ก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะได้กระทำโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดชอบเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งให้ต้องรับผิดชอบได้กระทำโดยไม่มีเจตนา

การกระทำโดยเจตนา ได้แก่การกระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำ และในขณะเดียวกันผู้กระทำประสงค์ก่อผล หรือยอมเสี่ยงเห็นผลของการกระทำนั้น

ถ้าผู้กระทำมิได้รู้อันแท้จริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด จะถือว่าผู้กระทำประสงค์ก่อผลหรือยอมเสี่ยงเห็นผลของการกระทำนั้นมิได้

.....
.....

สำหรับเรื่องมูลเหตุจิตใจ โดยที่ารกรแรกของมาตราที่ซึ่งในวลีของความผิดฐานรับของโจร ไม่ได้กำหนดมูลเหตุจิตใจในการกระทำการที่กฎหมายบัญญัติไว้ ความผิดของเขาไว้ เพราะระบบกฎหมายของเราเป็นประมวลกฎหมายเจตนาพิเศษ ค่ายังไรเป็นความผิดก็ต้องเขียนไว้ได้ชัดเจน ถ้าไม่เขียนไว้ก็ต้องถือว่าเจตนาธรรมดา ตามมาตรา 59¹ แต่ในวรรคสองได้กำหนดมูลเหตุจิตใจ ก็จะทำให้บทกระทำของรับโทษหนักขึ้น โดยใจที่ว่า "ได้กระทำเพื่อค่าอะไร" ซึ่งหมายถึงการรับของผิดไว้ขายประการใด ๆ โดยจะรับมีมูลเหตุจิตใจเพื่อแสวงหากำไร จะเพียงครั้งเดียว หรือหลายครั้ง หรือเป็นปกติกรรม² และบทกระทำจะเป็นโทษก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องเป็นพยาน³ นอกจากนี้เมื่อรับไว้แล้วแม้ยังไม่ได้นำไปไหนมา แต่ความผิดก็เกิดขึ้นและข้อเท็จจริงจึงได้ว่า การรับไว้มีเพื่อค่ากำไรก็เพียงพอที่จะลงโทษตามวรรคสองนี้แล้ว⁴

เกี่ยวกับปัญหาที่ว่า ความผิดฐานรับของโจรจะต้องมีเจตนาทุจริตหรือไม่ โดยได้ความมาตรา 357 ไม่แปลว่า "โดยทุจริต" และหลักในเรื่องเจตนาร้าย (Mens rea) ความกฎหมายคอมมอนลอว์ก็นำมาใช้ในกฎหมายไทยไม่ได้⁵ ดังนั้น หากจะแปลคำว่า "โดยทุจริต" มาใช้ในมาตรา 357 ด้วย ก็จะเป็นการตีความในลักษณะขยายความกฎหมายออกไปเกินกว่าที่กฎหมาย

¹ สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา เล่ม 4 ตอน 1, หน้า 565 - 566.

² จิตติ กิ่งศักดิ์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 2 และภาค 3 แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 2, หน้า 2719.

³ ไพจิตร ปุณณพันธ์, "รับของโจร (ตอน 3 - 6)," : 997 - 999.

⁴ สุนัน พูลพันธ์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา เรียงมาตรา 334 - 398 (ตอน 5) พิมพ์ครั้งที่ 5, หน้า 301 - 302.

⁵ ไพจิตร ปุณณพันธ์, "รับของโจรต้องมีเจตนาทุจริตหรือไม่," บทคดีพิพม์ 30 (2516) : 522 - 525.

ได้มีผู้คิดเอาไว้มากจะเป็นการไม่ถูกต้อง แต่อย่างไรก็ตาม ได้มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ว่า การที่
มีผู้รับไว้เพื่อคืนให้ เจ้าของหรือผู้ส่งให้ เจ้าหน้าที ไม่เป็นความผิดฐานรับของโจร โดยศาลฎีกาให้
เหตุผลว่า ทั้งนี้ มีใ้เพราะผู้กระทำไม่มีเจตนาทุจริต แต่เพราะผู้กระทำได้รับไว้เพื่อประโยชน์ของ
เจ้า ของทรัพย์สินเอง" จึงมีใ้การกระทำอันเป็นความผิดของเจ้าของทรัพย์สิน¹ และไม่เป็นความผิดฐาน
รับของโจร

ในเรื่องเจตนาที่ สำหรับใ้หาในการตีความมาตรา 357 ว่าอย่างไรจึงจะถือว่าม่เจตนา
และเจตนาคลุมถึงองค์ประกอบอะไรบ้างนั้น มีทางตีความออกไปได้หลายแนวทาง เช่น

แนวทางที่ 1 มีความเห็นว่า คำว่า "ช่วย" ควรมีความหมายในทุกถ้อยคำของอากรารับ
คือ ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน้าช่วยพาเอาไปเสีย ช่วยซื้อ ช่วยรับจำนำ หรือช่วยรับด้วยประการใด
ด้วย ดังนั้น หากจะขยายความคำว่า "ช่วย" ออกไปให้คลุมในทุกอากรารับของมาตรานี้ด้วย ก็จะ
สามารถแสดงให้เห็นโดยชัดแจ้งว่าผู้รับใ้กระทำไปเพื่อช่วยผู้กระทำความผิดหลัก หรือผู้กระทำการ
รับของโจรคนก่อนตน

แนวทางที่ 2 มีความเห็นว่า ควรแยกเจตนาในมาตรา 357 นี้ ออกเป็น 2 ระดับ คือ
เจตนาช่วย ในอากรารับซ่อน ช่วยจำหน้า ช่วยพาเอาไปเสีย ตามที่ข้บพบมาตรา 357 นี้ผู้ใ้ได้
ซึ่งเป็นการช่วยผู้กระทำความผิดหลัก หรือผู้รับของโจรคนก่อนตน และเจตนาข้บ
เจตนารับจำนำ เจตนารับไว้โดยประการใด โดยพิจารณาแต่เพียงเจตนาตามธรรมชาติเท่านั้น

แนวทางที่ 3 มีความเห็นว่า วัตถุประสงค์ของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 นี้ คือ
การระงับกั้นการส่งทรัพย์สินที่เป็นของโจร ดังนั้น เจตนาตามมาตรานี้ จึงควรมีความหมายกว้าง
ขวางกว่าเจตนาข้บ คือ น่าจะพิจารณาว่าผู้กระทำความผิดมีเจตนารับเอาไว้เพื่อป้องกันมิใ้
ทรัพย์สินนั้นกลับไปสู่เจ้าของเดิมหรือมีเจตนาที่จะหาประโยชน์จากทรัพย์สินนั้นเพื่อตนเองหรือผู้อื่นที่ใ้
เจ้าของทรัพย์สิน

¹ คำพิพากษาฎีกาที่ 396/2479

สำหรับผู้เขียนเองมีความเห็นพ้องกับความเห็นที่ 1 และความเห็นที่ 3 แต่เนื่องจาก บทบัญญัติในมาตรา 357 บัญญัติองค์ประกอบความผิดฐานรับของโจรไว้โดยชัดแจ้ง ซึ่งต้องตีความ โดยเคร่งครัด ทั้งนี้ จึงอาจเป็นอุปสรรคต่อผู้รับของโจรไว้โดยไม่หวังผลประโยชน์เพื่อคืนแก่ เจ้าของทรัพย์สินที่อาจต้องรับทรัพย์สินเพราะกระทำการเข้าตามองค์ประกอบความผิดโดยชัดแจ้ง เพียงแต่มีใตมิ เจตนารับไว้ คือประโยชน์ของผู้กระทำความผิดหลักหรือผู้รับของโจรคนก่อน แต่รับไว้เพื่อคืนให้เจ้าของทรัพย์สินซึ่งเป็นการยากลำบากในการนำสืบพิสูจน์ถึงเจตนาภายในของผู้กระทำเอง ผู้เขียนวิทยานิพนธ์นี้จึงเสนอทางแก้ปัญหานี้โดยขอให้มีการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติม กฎหมายอาญาในส่วนนี้ไว้ในบทที่ 6 ต่อไป

หนึ่ง ส่วนที่ว้าหรือควรว้า นั้น หมายถึงต้องรู้โดยแน่นอนไม่โชนแต่เพียงสงสัยเท่านั้น โดยถือหลักกรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา และดูจากกิริยาอาการของผู้กระทำที่แสดงออกมาภายนอก¹ ซึ่งเป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่อยู่ในใจของผู้กระทำเองนั้นจะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ เป็นเรื่องๆไป² และการรู้เพียงแค่ว่าทรัพย์สินที่ตนช่วยหรือรับไว้เป็นทรัพย์สินอันใดมาโดยการ กระทำความผิดอย่างไรอย่างหนึ่งตามระเบียบไว้ในมาตรา 357 เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว ผู้กระทำไม่ ต้องรู้ข้อเท็จจริงว่าความผิดที่ได้ทรัพย์สินมาเป็นความผิดในลักษณะใดแน่ และใครเป็นผู้กระทำความ ผิดนั้นแต่อย่างใด

2.3 วิเคราะห์องค์ประกอบความผิดฐานรับของโจรตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ

เมื่อได้ศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบความผิดฐานรับของโจรตามกฎหมายไทยโดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศแล้ว สรุปได้ว่า โดยทั่วไปแล้วความผิดฐานรับของโจรล้วน

¹ ไทจิกร ปุณฺณทัตต์, "รับของโจร(ตอน 3 - 6)", " : 988 - 989.

² จิตติ หิงศวิทย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอนที่ 2 และภาค 3 แก้ไข เพิ่มเสริมพิมพ์ครั้งที่ 2, หน้า 2715.

จัดเป็นความผิดเดี่ยวเบื้องต้นเป็นการระงับภาวะผิดกฎหมายที่เข้ากับความผิดอื่นหรือความผิดประหลาด
ทั้งสิ้น (ถึงที่กล่าวมาแล้วโดยละเอียดในหัวข้อที่ 1.2.2) ส่วนที่แตกต่างกับประมวลเป็นประเทศ
โดยที่ กลุ่มประเทศที่ใช้ระบอบกฎหมายคอมมอนลอว์โดยทั่วไป* กำหนดให้การรับของโจรเป็นการ
กระทำอันเป็นการสนับสนุนภายหลังการ (Accessory after the fact) ที่ลักษณะข้อ
เบื้องต้นและเกี่ยวเนื่องกับความผิดหลักหรือความผิดประหลาดนั้น ดังภาพ

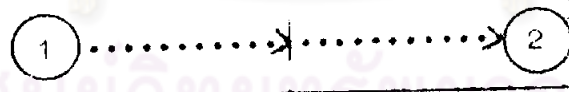

① หมายถึง การกระทำความผิดหลักหรือความผิดประหลาดที่ทำได้โดยรั้งมา

② หมายถึง การรับของโจรซึ่งมีเหตุเนื่องและเกี่ยวพันกับ ①

→ หมายถึง ความเกี่ยวเนื่องและเกี่ยวพันกันของเหตุการณ์ ① และ ②

ส่วนกฎหมายของกลุ่มประเทศที่ใช้ระบอบกฎหมายโรมันโดยทั่วไป กำหนดให้การรับของ
โจรเป็นความผิดฐานหนึ่งทางอาญาเป็นเอกเทศ โดยไม่ถือเป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดหลัก
อย่างใดกฎหมายคอมมอนลอว์ แต่ได้ยอมรับว่ามีความเกี่ยวเนื่องกับความผิดหลักหรือความผิด
ประหลาดที่ทำได้โดยรั้งมาด้วย ดังภาพ

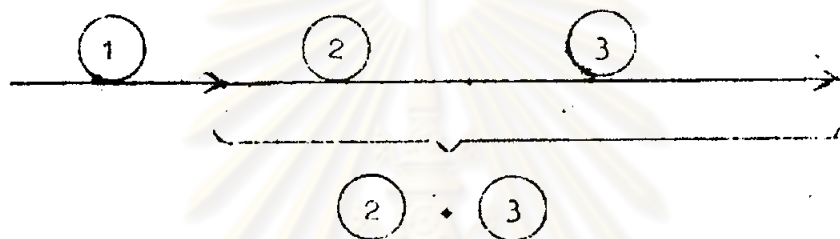
① หมายถึง การกระทำความผิดหลักหรือความผิดประหลาดที่ทำได้โดยรั้งมา

② หมายถึง การรับของโจรซึ่งมีความเกี่ยวเนื่องกับ ①

.....→ หมายถึง ความเกี่ยวเนื่องกันของ ① และ ②

* แต่ประเทศเยอรมันและสวีเดน ซึ่งเป็นประเทศที่ใช้กฎหมายในระบอบกฎหมายโรมัน
ได้บัญญัติเรื่อง Accessory after the fact ไว้ (ดูหัวข้อ 1.2.2.2)

ส่วนรัชฎาธิษฐานไทยซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่ไว้ระบบกฎหมายโรมันด้วยประการหนึ่ง เป็นอีกกว่าที่เข้าสังเกตในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 ทว่า "ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย" นั้น เป็นกริยา - อากาการการขบขันของการรับของโจร ดังไว้ที่กริยา "รับ รั. จำนำ หรือรับไว้โดยประการใด ๆ " แต่ตกว่า มาตรา 357 นี้ กฎหมายได้ใช้เหตุผลการกระทำ อันเป็นการขบขันภายหลังการทําเองเดิมอันที่กฎหมายกำหนดลงว่ามี Accessory after the fact เพื่อเชื่อมรอยต่อของการกระทำความผิดหลักกับการรับของโจรนี้ให้ยากแก่การนับแวง ดังภาพ

- ① หมายถึง การกระทำความผิดหลักหรือความผิดประธานที่ทำให้ได้รับมา
- ② หมายถึง ช่วงการช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย
- ③ หมายถึง ช่วงการซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด
- ② + ③ หมายถึง กริยา - อากาการรับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 ถือเป็นการกระทำความผิดหลัก

ส่วนรับเรื่องกรณีประมวลทางจิตใจ มีลักษณะต่างกับที่เข้าสังเกตใน กลุ่มประเทศ อยู่ในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ใช้หลักเรื่องเจตนาร้าย หรือเจตนาทุจริตที่เรียกว่า Mens rea ซึ่งเป็นเรื่องที่ถูกเข้าสืบพิสูจน์เจตนาของผู้กระทำว่าให้กระทำไปโดยมีเจตนาร้าย หรือเจตนาทุจริตหรือไม่ ส่วนกลุ่มประเทศที่ไว้ระบบกฎหมายโรมัน รวมทั้งประเทศไทย ไว้ระบบประมวลกฎหมายเจตนาดีเสมอ ซึ่งจะเป็นการยากแก่การพิสูจน์เพื่อให้เกิดโทษโดยเจตนา และอย่างไรเป็นการกระทำโดยเจตนาที่ต้องมีกฎหมายกำหนดเอาไว้โดยชัดแจ้ง ส่วนกรณีโทษจะต้องให้กระทำโดยมีมูลเหตุชักจูงใจเป็นพิเศษ ก็ต้องนำกฎหมายบัญญัติไว้ชัดแจ้งเช่นเดียวกัน